

زهرار رحیمی در گفت و گو با «جام جم» عنوان کرد:

عاشقانه‌های زنان عاشورایی در دیدار آفتاب

پایه

ویژه فرهنگ - هنر | رسانه - جامعه

چهارشنبه ۲۰ شهریور ۱۴۰۱ | ۶۳۱۴

علی عبدالعالی در نشست خبری «شبکه آموزش»:

عدالت آموزشی با «مدرسه تلویزیونی ایران»

سبک زندگی

خیلی از عمل‌های جراحی زیبایی با بیهوشی انجام می‌شود و خطری را به بیمار تحمیل می‌کند که ضرورت ندارد

پشت پرده رتبه بالای

ایران در عمل‌های زیبایی

ماجرای بی‌رغبتی پزشکان به انتخاب برخی از رشته‌های دستیاری همچون قلب یا اطفال هر روز ابعاد تازه‌تری پیدا می‌کند. البته تمام این سرخ‌ها هم به یک موضوع منتهی می‌شود.

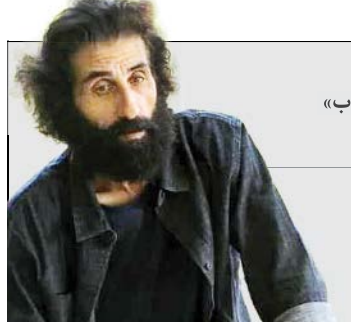
گفت و گوی «جام جم» با فریوش عابدی، کارگردان پویانمایی «سرمایش»

پویانمایی با کسی شوخی ندارد

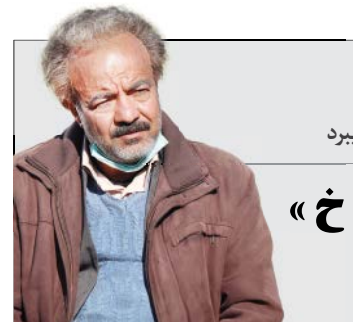
در گفت و گو با نویسنده کتاب «پرچم در اهتزاز» عنوان شد:

ناداستان؛ دریچه ورود مخاطب به جهان نویسنده

علی قوی تن، کارگردان فیلم «رویای سهراب» در گفت و گو با «جام جم»:

سینما داران فقط به پول فکر می‌کنند

سعید آفاخانی قرار است «آقای نون خ» را با ماجراهای جدیدش جلوی دوربین ببرد

دیدار با «آقای نون خ» در تهران

گزارش

در نشست «شهریار و شعر آیینی» عنوان شد

شاعری برای شهریار، پروژه نبود

چراکه تک تک این تصویرها و حس‌ها، جزو ذات و باور شهریار شده بود و این تصویرها در حیدریا با عاطفه مند شده است ولی در شعرهای دیگران این ویژگی وجود ندارد.»

روشنفکران بخش‌هایی از زندگی مردم را حذف کرده‌اند

اسماعیلی با بیان این‌که روشنفکران بخش‌هایی از زندگی عادی و رایج مردم ایران را در آثارشان حذف کرده‌اند، گفت: «خیلی عجیب است که می‌بینیم شاعری ۷۰ سال شاعری کرده ولی در شعرهایش به تکیه‌کلام‌ها، باورها و اصطلاحات زبان مردم که برگرفته از فرهنگ دینی مردم است، هیچ اشاره‌ای نکرده است اما در شعر شهریار او رسوم معمول زندگی مردم را وارد شعر خود کرده است.»

شهریار فقط در جاهای خاصی که شعر مذهبی گفته، شاعر بلکه در تمام شعرهایش شاعر مذهبی است

آرش شفافی شاعر و روزنامه‌نگار در این نشست به شبهاتی که درباره شعر «علی ای همای رحمت» و تأثیرپذیری آن از شعر مفتون همدانی پرداخت و گفت: این شعرها بسیار به هم شبیه‌اند ولی از نظر متنی، شهریار شعری بسیار قدرتمندتر و محکم‌تر سروده است. این‌که درباره این شعر موضوع کیپی‌رایت و سرقت ادبی مطرح می‌شود، باید با این توضیح همراه باشد که شهریار مانند استاد خود حافظ به موضوع تأثیرپذیری در شعر توجه می‌کرده است.

وی گفت: موضوع کیپی‌رایت موضوعی مدرن و مربوط به دوران بعد از اختراع ماشین چاپ است که مولفان می‌توانستند از یک اثر خود درآمد کسب کنند. دردوران پیشامدرن این دیدگاه در شعر وجود دارد که شاعر، اگر بتواند از تصویر، مضمون و قالب شعر شاعران دیگر به گونه‌ای استفاده کند که از عهده آن برآید و شعر بهتری بگوید، آن شعر را مال خود کرده است. با همین نگاه است که حافظ به سراغ همه شاعران قدر قبل از خود رفته و بیت‌های آنان را مال خود کرده است. شهریار هم با همین نگاه به شعر مفتون همدانی نزدیک شده و البته از عهده هم برآمده است.

چهارمین نشست از سلسله نشست‌های ویژه روز شعر و ادب فارسی در پژوهشگاه فرهنگ، هنر و ارتباطات دیروز با بررسی شعرهای آیینی شهریار برگزار شد.

به گزارش خبرنگار جام جم، در این نشست که به دبیری محمود اکرامی فر، شاعر و پژوهشگر برگزار شد، وی به تعریف آیین پرداخت و گفت: «آیین به امری ذهنی که عینی شده، تکرار شده و به صورت جمعی اجرا می‌گردد، گفته می‌شود. با این حساب به نظری رسد تعریف خاصی که اخیراً کشف شده و به شعرهای مذهبی گفته می‌شود، شامل بسیاری از شعرهایی که شاعر آنها را برای دل خودش می‌گوید، قابل تطبیق نیست.»

اکرامی فر گفت: «شعر شهریار که می‌پرسد «علی ای همای رحمت، توجّه اینی خدارا» نمونه‌ای از همین تخیل‌شاعر در برابر بزرگان است که در همه این دوره‌ها و نمونه‌ها، شاعر خود به پاسخ دادن استقامتی می‌کند. اقدام کرده است.»

یادداشت

خود به خواب زدگان با بانگ جرس هم بیدار نمی‌شوند

اهالی تئاتر تغییر شکل محتوایی داده‌اند

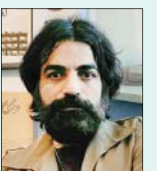
با بسیج نهادهای فرهنگی. شهری صورت نمی‌گیرد و این ترس و بیم می‌آفریند برای تک تک درخت‌هایی که در باغات قدیم محله‌های بالا و پایین شهر از ترس قطع و تبدیل شدن خاک باغ به آبارتمان می‌لرزند. بله منطق می‌گوید باید آگاهی بخشی کرد، کار فرهنگی در همه شاخه‌های نمایش و دیگر هنرها!

منسوخ شدگی دوستان و هنرمندان تئاتر از مواردی است که دوست دارم واضح بگویم، بیشتر دوستان اهل تئاتر تغییر شکل محتوایی داده‌اند و فقط ایام جشنواره‌ها و دربی الواح تقدیر، در حال معدوم کردن هنر هستند و درخصوص به صحنه بردن موضوع اوزرآنسی فرهنگی و زیبا شناسی اولویت ندارند. حال شان و تاروش قلم‌شان بیشتر احوال شخصی است و این جشنواره‌ها که آفت پرورش فرهنگ دروادی نمایش شده‌اند همیشه در کوره رقابت می‌دمند تا کجا و اساسا چرا؟ چه سودش به حال شهر و مردمان وقتی جشنواره هنری سه روز بدون این‌که شهروندان آثارشان را ببینند، برپا می‌شود چه کسانی مخاطب هستند؟ تئاتر برای تئاتری‌ها؟ این است اشاعه فرهنگ؟ این رفتارها (رفار جشنواره‌ای) باعث بروز انقراضی شده که اول نوشته‌ام عنوان کردم، اجرا برای جایزه، بی این‌که خروجی مشخصی در حال و هوای شهرداشته باشد. در این شرایط تئاتری هر چه بیشتر جدا مانده و وامانده‌تر می‌شود و مسمومیت‌های عمیق جشنواره چون باند بازی، پارتی بازی، حق خوری و... مشکلات دیگر بر جان می‌نشیند. در این میان احوالات دوستانی که مدعی اند برای اعتلای جامعه کار می‌کنند اما برای منصب از انواع فریب‌ها و ریاکاری دریغ ندارند، دیدنی است.

پخش آخرتساهل و آسان‌گیری فرهنگی که مد نظر حقیر است، بحث آموزش و آموزشگاه هاست. آنجا چه استانداردهایی لازم است؟ آیا باید و نباید‌هایی برای یک آموزشگاه تئاتری وجود ندارد؟ در یک کلاس کوچک می‌شود صحنه نمایش را تمرین کرد؟

چی؟ می‌فرمایید فقط پول برای شان مهم است؟! بله متأسفانه در اکثر موارد این‌طور است و هزینه‌ها سنگین و البته مساحت کلاس و کیفیت آموزش پایین است. پس سلامت این آموزشگاه‌ها را کجا تأیید می‌کند؟ خروجی آنها در جامعه چه معضل فرهنگی را حل می‌کند؟ در مواردی خود آموزشگاه فرهنگی هنری سبب معضل و مسأله هم می‌شود. چرا یادشان می‌رود. اگر هنرمند خادم است، برای پول نیست، برای همین مردم است و اگر آموزشگاه ایجاد شده که خدمت کند، پس انجام دهد ولی اگر نمی‌تواند، باید درش را گل گرفت.

و سخن آخر جایگاه قدما و پیشکسوتان است. پیشرفت و شکفتگی هر فرهنگی به میزان اکرام استادان فرهنگی، نویسندگان، صاحبان قریحه و مهارت ورزان رشته‌های فرهنگی در طول تاریخ وابسته است. این مسأله از احترام ویژه ما ایرانیان به جایگاه پیشکسوت و پیردانا در فرهنگ کهن ما برمی‌آید و بسیاری از آسیب‌های فرهنگی در جامعه از عدم این احترام و اکرام شیوع پیدا می‌کند. این آنچه بود که از واجبات فعالیت فرهنگی می‌شود استنباط کرد، رعایتش برای همه هنردوستان نیاز است و دوست داشتن به عنوان آخرین سخنم در این نوشتار جایگاه قدما و پیشکسوتان را ویژه یادآور شوم.

نویسنده و کارگردان داریوش شور

از تساهل در عدم ارتباط نهادهای فرهنگی بگویم که یک مانع عجیب است!

موازی کاری‌ها و ترک فعل‌ها واقعا طی سال‌ها این موارد یعنی این خطوط موازی دستگاه‌های فرهنگی، با ربط کم به هم در این تساهل دخیل بوده‌اند. رسانه‌ها رویه جدا با فرهنگ و ارشاد دارند و عدم راه‌جویی هنرمندان تئاتر به رسانه یا بسته بودن راه یک نمونه است. بسته عمل کردن‌ها و خودمانی عمل کردن‌ها دلیل آن است. این موارد خط موازی است بین سازمان‌های فرهنگی؛ حوزه هنری یک مسیر، دانشگاه یک مسیر، معاونت فرهنگی هنری شهرداری با یک مسیر؛ سازمان‌های دیگر و آما... خط و مسیر موازی که البته خطوط موازی به هم نمی‌رسند.

همین می‌شود که مثلاً برای حفظ نعمات به‌جامانده از اجدادمان مثل باغ‌ها که نشان امیدواری مدائن و ولایات ایران بوده و اکنون در چنگال مافیاهای بورژوا پرور برای ساخت و ساز لوکس است، اقدام فرهنگی